

De warande van Helmond. -- Toch is ze mooi de Warande. Ik moet 't mezelf bekennen, al had ik 't liever niet gedaan. De Warande! — een houtfabriek, akelig rechte lanen, de boomen worden gesnoeid, de blaren, die op de breede paden vallen, worden opgehaald, neen, dat is je ware niet. Dan dat boschje langs de „Eikendreef” (en lange eikenlaan, die leidt naar de Warande.) Dat is een stukje wild, echt, vrij. 't Is niet groot, maar heerlijk. Alles groeit daar door elkaar: eik en els, omstrengeld door braam en klimop; achteraan, vóór de wilgen, staat een hazelaar, hoog steekt hij zijn takken op in de lucht, met een paar andere omarmt hij zijn bureu, in heerlijk genot van te staan in vrije ongedwongen natuur. Kamperfoelie slingert overal om en door de struiken. Je kunt er niet doorloopen, wel doorworstelen. 't Is een stukje dat je in je verbeelding weer kan brengen in dat heerlijke Limburgsche „Ravenbosch”, waar ik eens uren in rondwaalde, zonder weg te weten of te zoeken, genietend van de natuur....

Zóó is de Warande niet —. En toch: ze is mooi. Ik heb ze gezien lang, heel lang kijkend, staande aan 't begin van de lange Eikendreef, en al maar kijkend naar die prachtige herfst-tinteling: wat een kleur, wat een kleur! De Warande heeft het voordeel, dat men ze op een flinken afstand kan bekijken, niet gehinderd door huizen of vuilwalmende schoorsteenen, alleen een paar villa's liggen meteen voor uw oog, doch gelukkig mooie: witte huizen met klimop-groen en vooral liggerdood gedekt. Ik heb van de Warande genoten, in den herfst, zoekend naar paddenstoelen: 't boekje van Cath. Cool en H. A. A. van der Lek is voor mij nog geen nootfeilende gids, maar dat hindert niet, wat zijn ze mooi, ook zonder dat men den naam kent. Die duivelskoekjes — knolamanieten bedoel ik — ze staan er zoo fijntjes te pronken: kom maar op — ik sta je! Die Russula's wat hebben ze mijn tong brandend geprikkeld — niet opeten, waarschuwt Cool, proeven mag gerust.—

Bij den vijver (een breede sloot om den heuvel, die — als begraafplaats — 't centrum van de Warande is) een reuzenholeet, zoo maar onverschillig weg midden op den grasrand — je moet maar durven. En verder overal dat kleurig gewemel; hier een alleen, daar een heel troepje bij elkaar als schooljongens, besprekend een plannetje: mooie heksenkringen, zoals op de hei, vond ik er nog niet. Je kent de meeste niet bij naam, maar 't gaat er mee als met de rakkers uit je buurt: kijk daar heb je die weer, die heb ik ginder ook gezien, en bij die boomen ook al, en als je er een dan telkens terugvindt, verzin je zelf een naam, bruine plekkop of zooties, tot je op 'n goeie dag zijn doopnaam vindt.

Ook in 't voorjaar trek ik graag de Warande in. De eiken — 't is eigenlijk een eikenbosch, alleen een deel draagt canada's, beuken en verder dennen, sparren en andere „evergreens” — laten zich nog zien in d'r eigen forsche krachtfiguur, net jongens die nog niet netjes hoeven te kijken en voorzichtig te loopen, omdat ze d'r mooie pakje aan hebben. Op 'n paar plekken — bij 't boschhuis, de Kluis en bij de dik beklimopte boomen bij den meest N.O. uitgang, wemelt de grond dan van anemoontjes. Die bij de Kluis zijn gewoonlijk gauw verdwenen — verleden jaar zag ik heele bouquets in de sloot — maar de andere plek valt gelukkig niet in den gewonen wandelgang der Helmondenaars. Kort bij een anderen ingang, daar waar de Eikendreef 't bosch ingaat, maar ver onder de boomen, voor de oogen verborgen, staat een groep dalkruid, altijd mooi of ze met d'r witte sterretjes prijken of d'r rijpe vruchtbelletjes laten blinken. Bij den derden ingang, brutaalweg langs den weg, staan een paar leukerds, die weten zich volkomen veilig voor niet-plantenliefhebbers-oogen. Links staat een heel eindje ver — te beginnen bij 't slootje — 't muskuskruid, leuke kubusjes, met de gele puntoogen uitkijkend naar alle kanten. Rechts, staat een vijftal keverorchissen, met effen groen lachje over d'r gezicht om die domme voorbijgangers die 'r toch niet zien. Er staat nog een andere orchidee, drie stuks, achteraan langs een verboden weg en er staan ook ooievaarsbekken, bereklauw, tandzaad en wolfspooten langs doodlopende paadjes, maar daar komt toch ook geen volk en dan, dat „onkruid” laat men wel staan. Misschien denkt iemand dat ik niet veel liefde voor de Natuurlijke Historie bij de meeste Helmondenaars veronderstel. Hij heeft gelijk en — ik vrees dat ik ook gelijk heb, er zijn gelukkig uitzonderingen, dat spreekt.

Eén feit. In 't voorjaar zijn de vijver en sloten van de Warande de algemeene vergaderplaats van honderden padden. ('n leuk gezicht, kikkers zie je wel meer in massa's, maar padden kan je soms lang zoeken.) Nu schijnt het voor de meeste jongelui, die in die tijd den Warande intrekken, 'n genot te zijn, die dieren te vangen om er mee te gooien en te voetballen. Treurig. Maar de Warande blijft mooi!

MATHIEU PONTEN.

Paddenstoelenboekje. — Het »Paddenstoelenboekje« is geheel uitverkocht en wij moeten den tweeden druk ten spoedigste gaan bewerken. Zeer aangenaam zou het ons zijn, indien u op- of aanmerkingen, ook aanvullingen voor dezen nieuwen druk mocht hebben, deze zoo spoedig mogelijk van u te mogen ontvangen. U bij voorbaat hartelijk dank zeggend.

Haarlem, Kleverparkweg 81.

CATH. COOL en H. A. V. D. LEK.